

Arrest

nr. 179 062 van 7 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van bijlage 13 *septies*) van 5 december 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Paulien TANGHE en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoekster wordt op 6 december 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDJNG MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel oin het grondqebied te verlaten

Aan de Mevrouw :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

El 1 * wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

El 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

El artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft nietbinnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering-gevdlg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geidig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 24/05/2013, 18/04/2014, 11/12/2015 en een inreisverbod van 3 jaar betekend op 09/05/2014.

Betrokkene diende op 2805/2014 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 02/12/2015, betrokkene nam kennis van deze beslissing op 02/12/2015. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geidig 30 dagen (bijlage 13qq van 11/12/2015, kennisgeving op 16/12/2015). Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/04/2016. Betrokkene kreeg hierop de toestemming töt uitstel van verlaten van het grondgebied töt 29/04/2016, haar betekend op 22/04/2016. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat srnds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzïgd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart een echtgenoot {Denisyuk Sergiy ° 06/04/1965), zoon (Shashkov Igor ° 02/03/1995) en moeder (Koneva Maria ° 30/08/1949) te hebben in België. Wat betreft de moeder en zoon van betrokkene dient vermeld te worden dat deze zich eveneens in illegaal verblijf bevinden in België. Indien aile betrokkenen terugkeren naar Ukraïne is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Wat betrokkenes echtgenoot betreft dient opgemerkt te worden dat uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, dit geen gerechtigde verwachting op een toelating töt verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bovendien heeft betrokkene niet voldoende aangetoond dat deze relatie niet verdergezet kan worden in het iand van oorsprong. Zeker en vast aangezien de echtgenoot ook afkomstig ls van Ukraïne en dus de taal machtig is, een herintegratie in het land van oorsprong kan dan ook geen groot obstake) vormen. Ook dient vermeld te worden dat betrokkene haar relatie met haar echtgenoot kan verderzetten vanuit haar land van oorsprong door middel van moderne communicatiemiddelen zoals Skype. Bovendien kan betrokkene nog steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte procédures gezinshereniging aanvragen om zo via een legale manier opnieuw naar België te komen en een eventueel familieleven verder te zetten.

Op het moment van aantreffen door de politie werd betrokkene samen met haar moeder (Koneva Maria- °30/08/1949) aangetroffen (zie administratief verslag van de PZ Vlas van 05/12/2016). Betrokkene haar zoon (Shashkov Igor ° 02/03/1995) was niet aanwezig. Het was de intentie van de DVZ om het gezin in zijn geheel te repatriëren, zodanig dat de familiebanden niet verbroken zouden worden. Betrokkene en haar dochter namen op 05/12/2016 contact op met Shashkov Igor, deze ging zich aanbieden bij de lokale politiediensten op 05/12/2016. Zodoende worden de familiebanden niet verbroken. Bovendien

staat het de zoon van betrokkene vrij om zijn moeder en grootmoeder op vrijwillige basis te vervoegen in Ukaine, indien gewenst met ondersteuning van de DVZ.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ter» volte toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 28/05/2014 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 02/12/2015, betrokkene nam kennis van deze beslissing op 02/12/2015. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 11/12/2015, kennisgeving op 16/12/2015). Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/04/2016. Betrokkene kreeg hierop de toestemming tót uitstel van verlaten van het grondgebied tót 29/04/2016, haar betekend op 22/04/2016. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 14/02/2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tót verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 08/05/2013, deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, betekend op 24/05/2013. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 23/02/2015. Betrokkene diende op 24/12/2013 een 2e aanvraag in, deze werd niet in overweging genomen. Betrokkene diende op 30/01/2014 een 3e aanvraag in, deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 18/04/2014 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar, betekend op 09/05/2014. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Op 22/04/2013, 28/01/2014 en 03/06/2016 diende betrokkene een aanvraag tót verblijf op basis van gezinshereniging in als verwante van Denisjuk Sergiy ° 06/04/1965 in functie van artikel 10 van de De 3 aanvragen werden niet in overweging genomen, deze beslissingen werden betekend op 24/05/2013, 09/05/2014 en 09/08/2016. Betrokkene kan nog steeds vanuit haar land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen om zo via een legale manier opnieuw naar België te komen en een eventueel familieleven verder te zetten.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel «en machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staan aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgeopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tót verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Op het moment van aantreffen door de politie werd betrokkene samen met haar moeder (Koneva Maria °30/08/1949) aangetroffen (zie administratief verslag van de PZ Vlas van 05/12/2016). Betrokkene haar zoon (Shashkov Igor ° 02/03/1995) was niet aanwezig. Het was de intentie van de DVZ om het gezin in zijn geheel te repatriëren, zodanig dat de familiebanden niet verbroken zouden worden. Betrokkene en haar dochter namen op 05/12/2016 contact op met Shashkov Igor, deze ging zich aanbieden bij de lokale politiediensten op 05/12/2016. Zodoende worden de familiebanden niet verbroken. Bovendien staat het de zoon van betrokkene vrij om zijn moeder en grootmoeder op vrijwillige basis te vervoegen in Ukaine, indien gewenst met ondersteuning van de DVZ.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 24/05/2013, 18/04/2014, 11/12/2015 en een inreisverbod van 3 jaar betekend op 09/05/2014.

Betrokkene verklaart een echtgenoot (Denisyuk Sergiy ° 06/04/1965), zoon (Shashkov Igor ° 02/03/1995) en moeder {Koneva Maria ° 30/08/1949} te hebben in België. Wat betreft de moeder en zoon van betrokkene dient vermeld te worden dat deze zich eveneens in illegaal verblijf bevinden in België. Indien alle betrokkenen terugkeren naar Oekraïne is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Wat betrokkene echtgenoot betreft dient opgemerkt te worden dat uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgeopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, dít geen gerechtigde verwachting op een toelating tót verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM rechtvaardigt. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bovendien heeft betrokkene niet voldoende aangetoond dat deze relatie niet verdergezet kan worden in het land van oorsprong. Zeker en vast aangezien de echtgenoot ook afkomstig is van Oekraïne en dus de taal machtig is, een herintegratie in het land van oorsprong kan dan ook geen groot obstakel vormen. Ook dient vermeld te worden dat betrokkene haar relatie met haar echtgenoot kan verderzetten vanuit haar land van oorsprong door middel van moderne communicatiemiddelen zoals Skype. Bovendien kan betrokkene nog steeds vanuit haar de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen om zo via een legale manier opnieuw naar België te komen en een eventueel familieleven verder te zetten.

Op het moment van aantreffen door de politie werd betrokkene samen met haar moeder (Koneva Maria ° 30/08/1949) aangetroffen (zie administratief verslag van de PZ VJas van 05/12/2016). Betrokkene haar zoon {Shashkov Igor ° 02/03/1995} was niet aanwezig, het was de intentie van de DVZ om het gezin in zijn geheel te repatriëren, zodanig dat de familiebanden niet verbroken zouden worden. Betrokkene en haar dochter namen op 05/12/2016 contact op met Shashkov Igor, cf. deze ging zich aanbieden bij de lokale politiediensten op 05/12/2016. Zodoende worden de familiebanden niet verbroken. Bovendien staat het de zoon van betrokkene vrij om zijn moeder en grootmoeder op vrijwillige basis te verzoeken in Oekraïne, indien gewenst met ondersteuning van de DVZ.”

2. De ontvankelijkheid

2.1. Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoekster een inreisverbod gedurende drie jaar werd afgegeven op 9 mei 2014.

Er blijkt in de huidige stand van het geding niet dat het inreisverbod is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoekster toont ook niet aan dat zij een vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het inreisverbod. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.),

Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

De Raad merkt op dat het aan de verzoekster afgeleverde inreisverbod van 9 mei 2014 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan verzoekster voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. In casu blijkt niet dat verzoekster een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging haar zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. Verzoekster heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft evenmin tegen dit inreisverbod een beroep ingediend bij de Raad van State. De wettigheid van het inreisverbod van 9 mei 2014 staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt in casu tot 9 mei 2017.

Het blijkt dan ook dat verzoekster op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

In wezen beoogt verzoekster met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verder verblijf in België. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van drie jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 21 oktober 2014. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De schorsing van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat verzoekster zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks haar door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegronde of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoekster geen wettig belang verschaffen nu de verzoekster geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 21 oktober 2014 en zij evenmin een schending van het non-refoulement aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

2.2. Voor zover verzoekster alsnog een belang meent te kunnen doen gelden in het licht van de aangevoerde schendingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) –in casu voert verzoekster de schending aan van de

artikelen 2, 6, 8 en 12 van het EVRM- gaat de Raad hieronder na of een van deze grondrechten in die mate in het gedrang is dat of er als dan nog sprake kan zijn van een belang in het licht van deze bepalingen.

2.2.1. Met betrekking tot artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (het EVRM), dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoekster kan dan ook met haar uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op grond van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden dan ook niet toe leiden dat het bestuur zou dienen te antwoorden op enige verblijfsaanvraag van de verzoekster. De verzoekster dient haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans aan haar opgelegde inreisverbod van 21 oktober 2014. De omstandigheid dat verzoekster de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster evenmin enig element aanvoert waaruit ernstige hinderpalen blijken die haar verhinderen om een aanvraag om gezinshereniging in te dienen vanuit het land van herkomst, derwijze dat er in haren hoofde een positieve verplichting zou rusten op de Belgische overheid.

Vooreerst merkt de Raad op dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is (cfr. RVS 4 januari 2016 , nr. 11.700 (c)). Verzoeker diende en dient zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 EVRM kenbaar te maken ter ondersteuning van een aanvraag tot opschorting of intrekking van het inreisverbod.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoekster nooit eerder tot verblijf in het Rijk werd gemachtigd – integendeel, er werd haar zelfs herhaaldelijk bevolen het grondgebied te verlaten en er werd met het inreisverbod zelfs een driejarig binnenkomstverbod tegen haar uitgevaardigd.

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere

beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In het licht hiervan merkt de Raad op dat de voorgehouden schade aan verzoeksters gezinsleven volledig te wijten is aan de houding en het gedrag van verzoekster die, goed wetend dat zij geen verblijfsrecht had, elk bevel om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en ondanks het tegen haar geldende inreisverbod haar verblijf in België heeft bestendigd. Verzoekster diende geen beroep in tegen het inreisverbod van 9 mei 2014. De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt volledig en alleen het gevolg te zijn van verzoekers volgehouden weigering om ook maar op enig ogenblik de verblijfswetgeving na te leven. Gelet op deze door verzoeker in stand gehouden onwettige situatie, blijken de in het kader van zijn gezinsleven aangevoerde elementen vrijwillig door haar zelf gecreëerd en in stand gehouden te zijn. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er sprake was van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat hij, in weerwil van hetgeen hoger werd vastgesteld onder [2.1.] alsnog een belang zou kunnen onttrekken uit een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces waarborgt., merkt de Raad vooreerst op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet ten vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Een schending van artikel 6 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk recht of strafrecht. Voorts merkt de Raad op dat het loutere feit dat zij een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, de vaststelling dat ten aanzien van verzoekster een inreisverbod van kracht is, niet in de weg staat. Verzoekster diende dan ook de geijkte procedure te volgen, met name om de opheffing van het inreisverbod te verzoeken. Het feit dat zij, op het ogenblik dat zij onder een inreisverbod viel, alsnog een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend in functie van een derdelander, doet daaraan geen afbreuk.

2.2.3. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 van het EVRM en verwijst naar de situatie in het land van herkomst, Oekraïne.

Artikel 2 van het EVRM bepaalt:

“1. Het recht van eenieder op het leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied, ingeval zij het gevolg is van geweld, dat absoluut noodzakelijk is :

a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b) ten einde een rechtmatige arrestatie te verrichten of het ontsnappen van iemand, die op rechtmatige wijze gevangen wordt gehouden, te voorkomen;

c) Ten einde, door middel van wettige maatregelen, een oproer of opstand te onderdrukken.”

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. De verzoeker moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van zijn leven tot gevolg zal hebben.

Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken dat verzoeker in het verzoekschrift citeert kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige Belgen die naar Oekraïne willen reizen en niet slaat op Oekraïense staatsburgers. Het reisadvies betreft een aanbeveling en houdt geen verbod in. De FOD verschaft geen individuele adviezen aan reizigers. De beslissing om de reis te ondernemen ligt uitsluitend bij de reiziger en geenszins bij de Belgische overheid. Daarnaast blijkt uit de lezing van het reisadvies dat enkel wordt afgeraden om naar de oostelijke provincies Loehansk en Donetsk te reizen. Ook worden reizen naar de Krim in het algemeen afgeraden. Uit de lezing van het door verzoekster aangehaalde reisadvies blijkt niet dat reizen naar het gehele grondgebied van Oekraïne worden afgeraden. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift naar de "ontelbare krantenartikelen omtrent de crisis in Oekraïne", maar laat na enig stuk bij te brengen ter ondersteuning van haar beweringen. Verzoekende partij licht de schending van artikel 2 niet in concreto nader toe, zodat het onderdeel van het middel, voor zover al ontvankelijk aangevoerd, niet gegrond is. Verder merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd op 2 december 2015. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 165 414 van 8 april 2016. In deze beslissing werd onder meer geoordeeld dat *"de actuele veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst Odessa op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet."* Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat er op kan wijzen dat die situatie inmiddels gewijzigd is. Er wordt prima facie geen schending van de artikelen 2 EVRM vastgesteld.

2.2.4. Verzoekster voert nog de schending aan van artikel 12 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. »

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zijn recht om te huwen zoals beschermd in artikel 12 van het EVRM schendt, kan de Raad er mee volstaan vast te stellen dat verzoekster zelf verklaart reeds gehuwd te zijn. Met betrekking tot de uitoefening van het gezinsleven verwijst de Raad voor hogerstaande bespreking van artikel 8 van het EVRM.

2.3. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de door aangehaalde grondrechten vervat in het EVRM zich verzetten tegen de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, derwijze dat zij, in weerwil van hetgeen gesteld onder [2.1.], alsnog zou getuigen van het rechtens vereiste belang.

De vordering is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. VERHAERT